

Indvending gøre derimod, uden det, at der mulig kunde være noget at bemærke om Redaktionen. Det glæder mig i saa Henseende, at den ærede Ordfører ogsaa sagde, at han i Grunden ikke holdt saa meget af, at der blev nævnt disse mange Datoer i Slutningen af Forslaget. Jeg har ogsaa meget derimod, bl. a. fordi Tiden for Undervisningstidens Begyndelse og Slutning ikke tidligere har været Genstand for Lovgivning, men har været bestemt ved kongelig Anordning. Nu tager man i dette Lovforslag noget op, som virkelig ikke er noget Lovgivningsemne; derfor skal jeg være meget glad, om det kunde lykkes at finde en mere passende Redaktion. — Jeg har saa at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til det, man vil have føjet til § 93. Det lyder jo saaledes: „Naar en Officer, uden samtidig at blive afskediget, fratræder Posten som Chef for Officersskolen, kan han, saa længe der ikke er nogen ledig Plads for ham i hans Baaben, føres som overtallig i dette,“ — men saa tilføjes der: „dog saaledes, at det for Hæren fastsatte Antal Befalingsmænd af de forskellige Grader ikke derved overskrides.“ Det blev nærmere forklaret af den ærede Ordfører, at i Tilfælde som det, der vil indtræde nu, vil altsaa den afgaaede Chef stilles overtallig i Ingeniørforpjet; men derimod vil den tilgaaende Chef i Modsatning til den nuværende Lovs klare Bestemmelser ikke blive ført som overtallig i sit Baaben. Dette har altid forekommet mig temmelig besynderligt, og jeg kan ikke nægte, at siden jeg havde den Væde at tale med det ærede Udvalg om denne Sag, ere mine Betæneligheder stegne meget stærkt, idet jeg er bleven opmærksom paa, at vi have haft et ganske lignende Tilfælde før. Den 1ste Maj 1870 gif nemlig Oberst Ernst af som Chef for Officersskolen; samme Dato tiltraadte Oberst Sundbøe Stillingen, og kort Tid efter, endnu inden næste Rigsdag kom sammen, blev en Officer forfremmet til Oberst af Fodfolket paa Grund af Bestemmelserne i Hærløven, at Chefen for Officersskolen skulde føres overtallig i sit Baaben. Der blev dernæst paa forventet Tillægsbevilling givet den afgaaede Chef Oberst Ernst ekstraordinær Lønning; den blev opført paa Tillægsbevillingsloven og Finansloven, og ikke en eneste Stemme, hærken i Folketinget eller Landstinget, hævdede sig derimod; det blev anset for en ganske ligefrem Følge af Loven. Det maa indrømmes, at naar der er et saadant Præcedens, kan jeg ikke andet end være meget mere betænkelig ved den Ting, end den Gang jeg forhandlede med Udvalget, og jeg

vil derfor henstille, om vi ikke kunde forhandle derom endnu en Gang mellem 2den og 3dje Behandling, saaledes at vi mulig kunde komme til en Forstaaelse.

Ordføreren (Trier): Sige over for Udvalgets første Forslag har den højtærede Minister altsaa intet væsentligt at indvende. Jeg skal blot sige, at naar Ministeren henvisste til Betænkningen, som om der deri laa en Indrømmelse af, at Lovens Udtryk paa det givne Punkt ikke være tydelige, saa var dette dog ikke ganske Meningen med Betænkningens Ord. Meningen var den, at der var andre Punkter i § 124, som ikke være saa tydelige som netop det Punkt, Ministerens Lovforslag drejede sig om, og derfor er det, man har foreslaaet den ændrede Affattelse af hele Paragraffen og ikke har nøjedes med blot at foreslaa, at Ministerens Forslag forkastes. Der har ikke, i hvert Fald ikke for Flertallet af Udvalget, været nogen som helst Tvivl om, at Lovens Ord lige over for Cheferne ved Undervisningsanstalterne være saa tydelige som overhovedet nødvendigt, og jeg er derfor ogsaa ganske enig baade med den højtærede virkelige og den højtærede fungerende Krigsminister i, at 10 Aar her er 10 Aar uden Tillæg. Affattelsen af § 124 stiller netop en Modsatning op mellem Begyndelsen og Slutningen af Paragraffen, der forekommer mig at udelukke Tanken om, at Tillæget, indtil Undervisningstiden er til Ende, ogsaa skulde kunne gælde for Cheferne. Med Hensyn til det andet Endringsforslag fremhævede den højtærede Minister nu, at der i Rigsdagen ved en tidligere Lejlighed ikke havde været nogen Betænelighed ved at bevilge en Lønning under lignende Villkaar. Jeg skal ikke have nogen Mening om, hvorvidt der har været Anledning til den Gang at nære Betænelighed eller ikke. Jeg har Indtrykket af, at der i Øjeblikket, i Folketinget i alt Fald, er Betænelighed ved at bevilge Penge paa dette Omraade, som ikke kunne anses for at være absolut nødvendige, og at de Synspunkter, man den Gang, i 1870, har gjort gældende, maaste derfor nu, 25—26 Aar efter, ikke vilde staa ved Magt, hvis den samme Sag kom til Behandling. Om det derfor er muligt ved en Forhandling mellem 2den og 3dje Behandling at faa en Form frem, der tilfredsstiller den højtærede Minister bedre end den, der foreligger, skal jeg ikke have nogen Mening om. Udvalget vil naturligvis til enhver Tid være villigt til at forhandle om Sagen, indtil den er endelig afgjort, og det samme gælder om det, som den højtærede Krigsminister udtalte om en Redaktionsændring i